

Från *Arbetarmakt* 11/5 2012

Dave Stockton

Valet i Grekland

Valet i Grekland har visat ett omfattande folkligt avvisande av de styrande partier som stöder de av EU och IMF organiserade åtstramningar som orsakat så mycket lidande för vanliga människor i Grekland under de två senaste åren. Ny demokrati (ND) fick 33,5 procent 2009 och kom nu främst med 18,9 procent, en förlust på 14,6 procent av rösterna. Pasok fick 43,9 procent av rösterna 2009 och ramlade nu ner till tredje plats med 13,2 procent, en nedgång med häpnadsväckande 30,7 procent.

Den vänsterreformistiska koalitionen Syriza klättrade till andra plats med 16,7 procent (från 4,6 procent 2009). Ökningen med 12,2 procent av rösterna representerar nästan fyra gånger så många röster. Dimar, en splittring till höger från Syriza, fick 6,07 procent. Syrizas ledare Alexis Tsipras säger att han vill bilda en koalition med vänsterpartier som avvisar villkoren för att rädda Greklands ekonomi. *De partier som undertecknade uppgörelsen [med EU och IMF] befinner sig nu i minoritet. Det folkliga domslutet har berövat dem legitimiteten”, sade han. ”Vårt förslag är en vänsterregering som med folkets stöd kommer att avvisa uppgörelsen och sätta stopp för vår nations förutbestämda inriktning mot misär.*

Det traditionella partiet för den mest militanta, industriellt baserade, delen av den grekiska arbetarklassen, det grekiska kommunistpartiet (KKE), vann mycket litet i den övergripande polariseringen av grekisk politik mellan höger och vänster. KKE fick 8,41 procent, bara 0,9 procent mer än 2009.

Liksom i alla former av kapitalistisk demokrati finns det givetvis många inbyggda mekanismer i den grekiska konstitutionen som syftar till att förvränga den folkliga viljan och se till att utgången inte är ”folkets styre”. ND kommer att få 50 bonusplatser i parlamentet eftersom de kom först, och sammanlagt får partiet 110 av 300 platser med mindre än 20 procent av rösterna! Syriza kommer att få 51 platser med 16,5 procent av rösterna. En skillnad på 3,2 procent ger alltså en utdelning i form av 59 platser av 300. ND får därmed en fördel på 20 procent av platserna i parlamentet.

Syriza har gått framåt på grund av att man föreslog – oavsett hur reformistiskt det var – en alternativ regering till de ”etablerade partierna”. Syriza har uppmanat till att bilda en vänsterkoalition som ”avvisar åtstramning”. KKE gjorde ett relativt dåligt val eftersom de, trots allt sitt radikala prat och militansen hos det närstående PAME-facket, hindrar bildandet av en ”avvisande” regering. Trots sin gammaldags vänsterstalinistiska ”revolutionära retorik” har KKE och PAME i två år blockerat alla uppmaningar att organisera en generalstrejk utan tidsbegränsning för att störta regeringarna som står för åtstramning. Med tanke på allvaret i den grekiska krisen, vilket visas av raden med tidsbegränsade generalstrejker, visar enbart detta att KKE:s oförsonlighet är ren bluff.

Svängningen till vänsterpartierna och framgången för nynazistiska Gyllene gryning (6,92 procent och 21 platser) är tydliga bevis för att Grekland befinner sig i en djup för-revolutionär situation. Under dessa förhållanden är KKE:s politik att vägra bilda en koalition med andra vänsterpartier därför att det skulle vara en borgerlig regering ett massivt hinder för att hålla högerens och centerhögerens partier borta från makten. Det är som en grov kopia av det tyska kommunistpartiets politik för ”tredje perioden” i Tyskland 1929–33, när man förhindrade en enhetsfront mot nazisterna med det reformistiska SPD (socialdemokraterna) och dess stora fackföreningar eftersom de var reformistiska och pro-kapitalistiska.

Det är uppmuntrande att extremvänsterns små krafter i Antarsya mångdubblade sin andel av rösterna till 1,19 procent från 0,36 procent 2009. Antarsya är en koalition av 10 organisationer i extremvänstern, inklusive sektionerna av Fjärde Internationalen (OKDE-Spartakos) och Internationella Socialistiska Tendensen (SEK). Namnet är en förkortning av Antikapitalistiskt vänstersamarbete för störtande, men det låter också som det grekiska ordet för myteri.

Antarsya förde fram en militant politik med avvisande av uppgörelsen med EU och nyckelkrav för att skydda och bevara arbetarklassens och de folkliga klassernas sociala landvinningar, löner och jobb. Deras viktigaste krav är:

- Avsluta omedelbart låneöverenskommelsen, alla uppgörelser och alla därtill hörande åtgärder.
- Erkänn inte skulden, säg upp skulderna och upphäv betalningarna.
- Bryt med systemet och med euron/EU.
- Förstatliga bankerna och företagen utan kompensation och under arbetarkontroll.
- Höj omedelbart löner och pensioner! Avskaffa kommunalskatten och höj beskattningen av kapital.
- Förbjud avskedanden och skydda de arbetslösa. Sänk arbetstiden och sänk pensionsåldern.
- Konfiskera hundratals stängda fabriker och överlåt dem till de anställda.
- Tillhandahåll billiga och bra livsmedel genom kooperativa jordbruk, små och medelstora bönder utan mellanhänder och storproducenter.

För att genomföra dessa åtgärder uppmanar Antarsya till ”ett uppror från hela den arbetande befolkningen, en anti-kapitalistisk revolution”. Det heter vidare: ”Vår väg leder till en brytning med kapitalismen, genom störtandet av det nuvarande auktoritära politiska systemet och att det ersätts med arbetarnas demokrati och makt, med den bredaste kontroll som utövas av arbetarna och av folket. Om enhetsfronten av arbetare, intellektuella och kreativa människor övertar ledningen, kan vi leva med värdighet, använda samhällets produktivkrafter kollektivt och bryta med profitens logik, marknaden, ’konkurrensen’ och miljöförstörelsen.”

När det kommer till valresultatet är emellertid Antarsyas program ett fruktansvärt hopkok. Det tar inte ens itu med det faktum att de reformistiska partierna – Syriza, KKE och Dima, plus fackföreningarna – representerar den överväldigande delen av arbetarklassen och att arbetarklassen avvisar åtstramningarna och söker efter en utväg genom dessa partier. Även om det är helt sant, och det måste sägas tydligt, att arbetarna misstar sig och att ”deras” partier kommer att förråda dem, räcker det inte.

Den brännande frågan är hur arbetarna ska kunna bryta med sina ledare innan de blir förrådda och besegrade. Att bara fördöma deras ledare kommer aldrig räcka för att bryta arbetarnas illusioner om dem och bilda en ny ledning. Även om de fördömer trojkans regim, representerar de reformistiska partierna och fackföreningarna, med sin nuvarande politik och ledning, ett formidabelt hinder för ”det arbetande folkets uppror” och ”en anti-kapitalistisk revolution”. Frågan är hur ska hindret kunna avlägsnas?

En revolutionär strategi måste grundas på att göra mer än att avslöja, plus att på lokal och nationell nivå fortsätta med, oavsett hur modigt och energiskt det görs, protester, direkta aktioner, demonstrationer, ockupationer och de tidsbegränsade generalstrejkerna.

Antarsya uppmanar till en enhetsfront men ”en enhetsfront med alla de som vill ha en brytning med systemet och en revolution.” Men det innebär en enhetsfront med de som redan är överens med Antarsyas mål. Det är inte den enhetsfront som den grekiska arbetarklassen behöver och som den behöver snabbt. Det den behöver är en enhetsfront med alla de krafter som vill avvisa

åtstramningar, både reformister och revolutionärer.

Det ska inte förväxlas med den enhet som Antasya själv behöver. Det behövs en förening av de tio organisationer som ingår i Antasya till ett enda, demokratiskt, disciplinerat och centraliserat parti runt ett handlingsprogram för arbetarklassens makt. Samtidigt måste ett sådant parti uppmana de reformistiska partierna och facken att bilda en massomfattande enhetsfront och den uppmaningen måste riktas både till medlemmarna och till deras ledare.

På alla nivåer, i städer, i samhällen och på landsbygden, måste enhetsfronten baseras på motstånd mot nedskärningar och nedläggningar, den måste mobilisera de arbetslösa, eleverna och studenterna, pensionärerna tillsammans med arbetarna i både offentlig och privat sektor. Massmöten på arbetsplatserna och i bostadsområdena måste välja råd med avsättbara delegater. I dessa organ måste revolutionärerna genom att avvisa sekterismen försöka dra in både de som tillhör arbetarpartierna och de som står utanför. Framgångarna för nynazisterna i Gyllene gryning, liksom polisens repression, gör bildandet av arbetarnas och ungdomens försvarsgrupper till en nödvändighet på lokalplanet.

Men en sådan enhetsfront kommer inte att kunna bryta de reformistiska ledarnas grepp över sina anhängare om den inte också agiterar för att dessa ledare enas mot krisen på alla nivåer. Det innefattar en uppmaning till dessa ledare att bryta med de kapitalistiska partierna, med EU:s uppgörelse och trojkens agenturer och bilda en arbetarregering för att avvisa åtstramningarna och tvinga de rika, inklusive Europas miljardärer som äger statsobligationer, att betala. De får inte förlita sig på den kapitalistiska statens styrkor och byråkratiska apparat utan på aktionsråd som bildas av facken, folkliga församlingar, ungdomen och de arbetslösa. De måste skapa en massomfattande folklig milis för att genomdriva sina dekret.

En stor majoritet av grekerna (65 procent) röstade mot åtstramningarna. Det finns alltså ett folkligt mandat mot en fortsättning av Ny demokratis och Pasoks utplåning av folkets liv. Även en parlamentarisk minoritetsregering skulle ha den folkliga majoritetens sympati om den avskrev skulderna och bröt med trojkan. Den skulle kunna förlita sig på att fackens massmobilisering, ungdomarnas och de arbetslösas, småböndernas och de ruinerade småföretagarnas församlingar försvarar den mot de borgerliga partiernas och statsapparatens sabotage.

De reformistiska ledarna skulle givetvis vackla och försöka förråda, men om deras anhängare mobiliserades tillsammans med revolutionära krafter, skulle det kunna kontrolleras och vägen öppnas för en verklig anti-kapitalistisk revolution som kan lägga makten i arbetarnas, ungdomens och småböndernas händer.

En sådan aktiv revolutionär strategi som siktar på att vinna de reformistiska arbetarna från deras opportunistiska (Syriza) och sekteristiska (KKE) ledare är verkligen avgörande. Om den grekiska arbetarklassen förblir paralyserad inför kampen om makten av sina ledare, då kommer den fascistiska högerns krafter att växa, kommer en situation som är mogen för revolution att ruttna. Vinet kommer att övergå i vinäger, som Trotskij sade.

Tiden är inte obegränsad, det brådskar med en omvärdering av revolutionär politik och ännu mer sedan med handling på den grunden.

Lästips. Mer om Grekland våren 2012

[KKE och den grekiska revolutionen](#)

[Éric Toussaint: Grekland - jordbävningsresultat i valen](#)